

UVOD

Kako opisati Artemisa Faula? Razni psihijatri su bezuspešno pokušavali. Glavni problem je Artemisova inteligencija. Doskoči svakom testu koji mu poture. Bacio je u rebus najveće umove medicine, a mnogi od njih su se bulazneći vratili u svoje klinike.

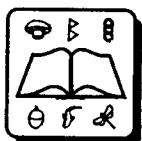
Nema sumnje da je Artemis čudo od deteta. Ali zašto se neko tako brilijantan posvetio zločinu? To je pitanje na koje može da odgovori samo jedan čovek. A taj uživa u ćutanju.

Možda bi za stvaranje realne slike o Artemisu bilo najbolje izneti do sada poznate činjenice o njegovom prvom zločinačkom poduhvatu. Ovaj sam izveštaj sastavio na osnovu razgovora sa žrtvama, a kako se pripovest bude razvijala, shvatićete da to nije bilo lako.

Priča počinje pre nekoliko godina, u osvit dvadeset prvog veka. Artemis je osmislio plan kako da povрати porodično bogatstvo. Plan koji je mogao da sruši civilizacije i gurne planetu u rat vrsta.

Tada je imao dvanaest godina...

POGLAVLJE 1: KNJIGA

HO Ši Min Siti leti. Sparno po bilo čijim merilma. Nepotrebno je reći da se Artemis Faul ne bi izložio takvoj neugodnosti da nešto izuzetno važno nije bilo u pitanju. Važno za plan.

Sunčeva svetlost nije odgovarala Artemisu. Loše je izgledao na njoj. Dugi sati u zatvorenom, ispred monitora, izbledeli su sjaj njegove kože. Bio je bled kao vampir, i gotovo isto toliko razdražljiv na dnevnom svetlu.

„Nadam se da ovo nije još jedan pucanj u prazno, Batleru”, rekao je mekim glasom, i dodao: „Naročito posle Kaira”.

Bio je to blagi prekor. Putovali su čak do Egipta pouzdavši se u Batlerovog doušnika.

„Ne, gospodine. Ovoga puta sam siguran. Ngujen je dobar čovek.”

„Hmm”, promrmlja Artemis nimalo ubeđen.

Prolaznici bi bili zapanjeni kada bi čuli krupnog Evroazijca kako se dečaku obraća sa *gospodine* – ipak je ovo treći milenijum. Međutim, niti je njihov odnos bio običan, niti su oni bili obični turisti.

Sedeli su ispred kafića u ulici Dong Kai gledajući lokalne tinejdžere kako na motociklima kruže oko trga.

Ngujen je kasnio, a patetična fleka senke koju je bacao suncobran teško da je mogla da popravi Artemisovo raspoloženje. Ali bio je to samo njegov svakodnevni pesimizam. Ispod

mrzovolje je tinjao tračak nade. Da li bi na ovom putovanju mogao poznjeti rezultate? Hoće li pronaći Knjigu? Nije se usuđivao da se ponada.

Kelner je dojurio do njihovog stola.

„Još čaja, gospodo?“, upitao je, divljački klimajući glavom.

Artemis je uzdahnua. „Poštedite me glumatanja i sedite.“

Kelner se instinktivno okrenuo Batleru koji je, na kraju krajeva, bio odrasla osoba.

„Ali gospodine, ja sam kelner.“

Artemis je kucnuo u sto tražeći pažnju.

„Nosite ručno rađene mokasine, svilenu košulju i tri zlatna pečatna prstena. U vašem engleskom se oseća uticaj Oksforda, a nokti vam se još sijaju od nedavnog manikira. Vi niste kelner. Vi ste Ngujen Ksuan, a ovu patetičnu maskaradu ste izveli da biste neupadljivo proverili jesmo li naoružani.“

Ngujenova rama i su se opustila. „Istina je. Neverovatno.“

„Ni najmanje. Izgledaju kao kecelja ne čini kelnera.“

Ngujen je seo, sipajući čaj od nane u majušnu kinesku šolju.

„Da vas obavestim o naoružanosti“, nastavio je Artemis.

„Ja sam nenaoružan. Ali Batler, moj... ahm... batler, ima 'zigzauer' pod pazuhom, dva vojnička noža u čizmama, 'derindžer' u rukavu, garotu u satu i tri ošamućujuće bombe sakrivene u raznim džepovima. Još nešto, Batler?“

„Pendrek, gospodine“

„Ah, da. Stari dobri pendrek zadenut ispod košulje.“

Ngujen je drhteći prineo šolju usnama.

„Ne uzrujavajte se, gospodine Ksuan“, nasmešio se Artemis.

„Oružje neće biti upotrebljeno na vama.“

Ngujen nije izgledao uvereno.

„Ne“, nastavio je Artemis. „Batler bi vas mogao ubiti na sto različitih načina a da ne upotrebi svoj arsenal, mada sam siguran da bi i jedan bio sasvim dovoljan.“

Ngujen je sada bio potpuno prestravljen. Artemis je i inače imao takav uticaj na ljude. Bledi dečak koji govori s autoritetom i rečnikom moćne odrasle osobe. Ngujen je već čuo za ime Faul – a ko nije u svetu međunarodnog podzemlja? – ali je mislio da će raditi sa Artemisom starijim, a ne sa ovim dečakom. Mada, reč *dečak* teško da je istinito opisivala tu neveselu individuu. A i taj div, Batler. Bilo je očigledno da bi tim mamutskim rukama mogao da slomi čoveku kičmu kao grančicu. Ngujen je počeo da razmišlja kako nema tih para za koje bi vredelo provesti ijedan minut više u ovom čudnom društvu.

„A sada na posao“, reče Artemis stavljajući minijaturni diktafon na sto. „Javili ste se na naš oglas na Internetu.“

Ngujen je klimnuo glavom, moleći se da su informacije koje ima tačne.

„Da, gospodine... gospodaru Faul. To što tražite... znam gde se nalazi.“

„Stvarno? A od mene očekuješ da ti verujem na reč? Mogao bi da me uvučeš pravo u zasedu. Nije da moja porodica nema neprijatelja.“

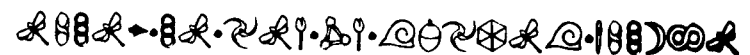
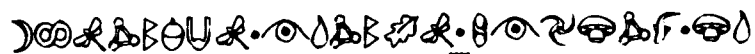
Batler je uhvatio komarca kraj uha svog poslodavca.

„Ne, ne“, reče Ngujen, vadeći novčanik. „Evo, pogledajte.“

Artemis je proučavao polaroid fotografiju. Pokušavao je da smiri lupanje srca. Izgledalo je obećavajuće, ali u današnje vreme se sve moglo izmontirati pomoću kompjutera i stonog skenera. Slika je prikazivala ruku koja se pruža iz duboke senke. Pegavu, zelenu ruku.

„Hmm“, promrmljao je. „Objasnite.“

„Ta žena. Ona je isceliteljka, blizu ulice Tu Do. Radi u zamenu za pirinčano vino. Stalno pijana.“

Artemis je klimao glavom. Imalo je smisla. Piće. Jedan od proverenih podataka do kojih je došao tokom istraživanja. Ustao je i zagladio belu polo majicu tamo gde se bila pogužvala.

„Vrlo dobro. Vodite nas, gospodine Ngujen.”

Ngujen je obrisao znoj sa svog tankog brka.

„Samo informacija. Takav je bio dogovor. Ne želim kletvu na vratu.”

Batler je stručno šcepao doušnika iza vrata.

„Žao mi je, gospodine Ngujen, ali je vreme kada ste imali izbora davno prošlo.”

Batler je usmerio nezadovoljnog Vijetnamca ka iznajmljenom četvorotočkašu kakav teško da je bio neophodan na ravnim ulicama Ho Ši Min Sitija, ili Sajgona, kako ga je lokalni živalj još uvek zvao, ali je Artemis više voleo da bude, koliko je god to bilo moguće, izolovan od građana.

Džip je mileo bolno sporo, a još je bolnije bilo iščekivanje koje je narastalo u Artemisovim grudima. Nije više mogao da potiskuje to osećanje. Da li bi ovo mogao da bude kraj njihove potrage? Da li bi, posle šest lažnih uzbuna na tri kontinenta, ta vinom natopljena isceliteljka mogla da bude ćup sa zlatnicima na kraju duge? Artemis se zamalo zakikotao. Ćup sa zlatnicima na kraju duge. Našalio se. To se nije događalo svakog dana.

Motocikli su se razdvajali kao ribe u ogromnom jatru. Izgledalo je da toj gužvi nema kraja. Čak su i uzani prolazi vrveli od prodavaca i kupaca koji su se cenjkali. Kuvari su ubacivali ri-blje glave u kotlove cvrčecog ulja, a mangupčići su promicali pločnicima tražeći vrednosti na koje se ne motri. Ostali su sedeli u senci habajući palčeve „gejmbojima“.

Ngujenu je znoj izbijao kroz jaknu kaki boje. Nije to bilo zbog vlage, na nju je bio naviknut. Bilo je to zbog cele te uklete situacije. Trebalo je da bude dovoljno pametan da ne meša magiju i zločin. Tiho je sebi obećao da će se, ako se izvuče iz

ovoga, promeniti. Nema više odgovaranja na sumnjive oglase sa Interneta, a pogotovu ne ortakluka sa sinovima evropskih gospodara zločina.

Džip više nije mogao napred. Ulica je konačno postala pretesna za četvorotočkaša. Artemis se okrenuo Ngujenu. „Izgleda da ćemo morati da nastavimo pešice, gospodine Ngujen. Možete da bežite ako želite, ali očekujte oštar i fatalan bol između plećaka.”

Ngujen je brzo pogledao u Batlerove oči. Bile su tamno-plave, gotovo crne. U tim očima nije bilo milosti. „Ne brinite”, rekao je. „Neću bežati.”

Izašli su iz vozila. Hiljade sumnjičavih očiju je pratilo njihovo napredovanje kroz uzavrelu uličicu. Jedan nesrećni džeparoš je pokušao da ukrade Batlerov novčanik. Sluga mu je polomio prste a da nije ni spustio pogled. Posle toga su ih se klonili.

Ulica se suzila u tesan sokak. Kanalizacione i odvodne cevi su se izlivala direktno na blatnjavo tle. Bogalji i prosjaci su se tiskali na ostrvcima od pirinčanih asura. Niko od prisutnih u uličici nije imao šta da udeli osim njih trojice.

„Pa?”, pitao je Artemis. „Gde je ona?”

Ngujen uperi prst ka crnom trouglu ispod zardalog požarnog stepeništa.

„Tamo. Ispod onog. Nikada ne izlazi. Čak i u kupovinu pirinčanih pića šalje nekoga. Mogu li sada da idem?”

Artemis se nije zamario odgovorom. Umesto toga je birao put preko izlokano sokaka do zaklona ispod požarnih stepenica. Nazirao je pritajene pokrete u senci.

„Batleru, možeš li mi dodati naočare?”

Batler je sa svog kaiša otkaočao naočare za noćno osmatranje i spustio ih na Artemisov ispruženi dlan. Mašinica u objektivu zazuja prilagođavajući se osvetljenju.